

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪДА (седми състав)

12 февруари 2025 година(*)

„ Преюдициално запитване — Член 53, параграф 2 и член 94 от Процедурния правилник на Съда — Необходимост от тълкуване на правото на Съюза, за да може запитващата юрисдикция да постанови решението си — Липса — Изискване да се посочат причините, които оправдават необходимостта от отговор на Съда — Липса на достатъчно уточнения — Явна недопустимост “

По дело C-784/22

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Административен съд Варна (България) с определение от 16 декември 2022 г., постъпило в Съда на 30 декември 2022 г., в рамките на производство по дело

„Солвей Соди“ АД

срещу

Заместник-председател на Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“,

СЪДЪТ (седми състав),

състоящ се от: M. Gavales, председател на състава, K. Jürimäe (докладчик), председател на втори състав, и Z. Csehi, съдия,

генерален адвокат: A. Rantos,

секретар: A. Calot Escobar,

като има предвид становищата, представени:

- за „Солвей Соди“ АД, от М. Е. Константинова, адвокат,
- за българското правителство, от Цв. Митова, в качеството на представител,
- за нидерландското правителство, от М. К. Bulterman и Е. М. М. Besselink, в качеството на представители,

- за Европейската комисия, от В. Божилова и В. De Meester, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, да се произнесе с мотивирано определение в съответствие с член 53, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда,

постанови настоящото

Определение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на съображение 11 и член 21 от Директива 2009/119/ЕО на Съвета от 14 септември 2009 година за налагане на задължение на държавите членки да поддържат минимални запаси от суров нефт и/или нефтопродукти (ОВ L 265, 2009 г., стр. 9) и на членове 42, 47 и 48, член 49, параграф 3 и член 50 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), както и на принципите на пропорционалност и на ефективност.
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между „Солвей Соди“ АД и заместник-председателя на Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“ (България) относно законосъобразността на издадено от последния разпореждане към това дружество за едногодишен период да създаде и поддържа запаси от котелно гориво за извънредни ситуации.

Правна уредба

Правото на Съюза

Процедурният правилник на Съда

- 3 Съгласно член 94 от Процедурния правилник на Съда:
„Освен отправените до Съда преюдициални въпроси преюдициалното запитване:

а) съдържа кратко изложение на предмета на спора и на релевантните факти, така както са установени от запитващата юрисдикция, или поне изложение на фактите, на които се основават въпросите;

б) възпроизвежда съдържанието на приложимите в случая национални разпоредби и ако е необходимо — релевантната национална съдебна практика;

в) излага причините, поради които запитващата юрисдикция има въпроси относно тълкуването или валидността на някои разпоредби на правото на Съюза, както и установената от нея връзка между тези разпоредби и националното законодателство, приложимо в главното производство“.

Директива 2009/119

4 Член 1 („Цел“) от Директива 2009/119 гласи:

„С настоящата директива се предвиждат правила за осигуряване на висока степен на сигурност на снабдяването с нефт и нефтопродукти на Общността посредством надеждни и прозрачни механизми, основани на солидарността между държавите членки, за поддържането на минимални запаси от суров нефт и/или нефтопродукти, както и въвеждането на необходимите процедури за преодоляване на евентуален сериозен недостиг“.

5 Съгласно член 21 („Санкции“) от тази директива:

„Държавите членки установяват система от санкции, приложими при нарушаване на национални разпоредби, приети съгласно настоящата директива, и вземат всички необходими мерки за осигуряване на тяхното прилагане. Предвидените санкции трябва да бъдат ефективни, съразмерни и възпиращи. Държавите членки информират [Европейската комисия] за тези разпоредби най-късно до 31 декември 2012 г., както и във възможно най-кратък срок — за всяко последващо изменение във връзка с тях“.

Регламент № 1099/2008

6 Приложение А от Регламент (ЕО) № 1099/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2008 година относно статистиката за енергийния сектор (ОВ L 304, 2008 г., стр. 1), изменен с Регламент (ЕС) 2022/132 на Комисията от 28 януари 2022 г. (ОВ L 20, 2022 г., стр. 208) (наричан по-нататък „Регламент № 1099/2008“), е озаглавено „Пояснения на терминологията“. Глава 3.4 от това приложение се отнася до понятието „[нефт] (суров нефт и нефтени продукти)“, в което попадат по-специално понятията „мазут (тежък мазут)“ и „нефтен кокс“ по смисъла съответно на точки 3.4.18 и 3.4.23 от посоченото приложение.

Българското право

- 7 Съгласно член 8, алинея 3 от Закона за запасите от нефт и нефтопродукти (обн. ДВ, бр.15 от 15 февруари 2013 г.) в редакцията му, приложима към спора в главното производство (наричан по-нататък „ЗЗНН“):
- „Председателят на [Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“] издава индивидуални административни актове при условията и по реда на Административнопроцесуалния кодекс, доколкото в този закон не е предвидено друго. Жалбата срещу акт по ал. 2, т. 3 не спира изпълнението му“.
- 8 Член 12, алинея 1 от ЗЗНН предвижда:
- „[...] Запасите за извънредни ситуации, които се създават и поддържат от задължените лица и от Държавното предприятие „Държавна петролна компания“, се определят от председателя на [Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“] ежегодно до 30 април с разпореждания за общите и индивидуалните нива на запасите [...]“.
- 9 Член 17, алинея 1 от ЗЗНН гласи:
- „Задължените лица са длъжни ежегодно до 1 юли да създадат определените им нива на запаси за извънредни ситуации по видове и количества в съответствие с определеното им ниво по чл. 12, ал. 1“.
- 10 Съгласно член 62, алинея 1 от ЗЗНН:
- „На лице, което не изпълни задължението по чл. 17, ал. 1, се налага имуществена санкция в размер на 500 лв. [(около 256 евро)] на тон върху количествата несъздадени запаси“.
- 11 Член 166 от Административнопроцесуалния кодекс има следния текст:
- „(1) Обжалването спира изпълнението на административния акт.
- (2) [...] При всяко положение на делото до влизането в сила на решението по искане на оспорващия съдът може да спре предварителното изпълнение, допуснато с влязло в сила разпореждане на органа, издал акта по чл. 60, ал. 1, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. Изпълнението може да се спре само въз основа на нови обстоятелства.
- [...]“.
- 12 Законът за административните нарушения и наказания, в приложимата му към спора по главното производство редакция, предвижда в членове 58г, 59 и 63в, че наказателното постановление подлежи на обжалване или протестиране пред районния съд, в района

на който е извършено или довършено нарушението. Решението на районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд.

Спорът в главното производство, преюдициалните въпроси и производството пред Съда

- 13 През 2021 г. Солвей Соди внася в България нефтен кокс в размер на 295 843,939 тона. Този продукт, определен в точка 3.4.23 от приложение А към Регламент № 1099/2008, е предназначен за основно гориво за комбинирано производство на електрическа и топлинна енергия в топлоелектрическа централа.
- 14 С разпореждане от 28 април 2022 г. заместник-председателят на Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“ задължава Солвей Соди за периода от 1 юли 2022 г. до 30 юни 2023 г. да създаде и поддържа за своя сметка и със свои средства нива на запаси от котелно гориво за извънредни ситуации в размер на 53 422,256 тона (наричано по-нататък „разпореждането от 28 април 2022 г.“).
- 15 На 19 май 2022 г. Солвей Соди подава жалба за отмяна на това разпореждане пред Административен съд Варна (България), запитващата юрисдикция.
- 16 Тази юрисдикция констатира, че нито през 2021 г., нито впоследствие Солвей Соди използва котелно гориво при осъществяване на стопанската си дейност. Тя подчертава, че това дружество не разполага нито с определеното с разпореждането от 28 април 2022 г. количество запаси за извънредни ситуации от котелно гориво, нито със склад за съхраняване на такива запаси. Ето защо тя смята, че създаването и поддържането на тези запаси би довело до значима финансова тежест за Солвей Соди, още повече че изискваното количество запаси е сравнимо с годишното потребление на мазут в България. Освен това според нея тази финансова тежест се добавя към тежестта, която споменатото дружество вече носи поради задължението си да поддържа резерви от нефтен кокс и дизелово гориво по силата на законодателството в областта на енергетиката.
- 17 В този контекст запитващата юрисдикция изразява съмнения дали ЗЗНН е съвместим с разпоредбите на Директива 2009/119, разглеждани в светлината на Хартата, доколкото този закон допуска дружества като Солвей Соди да бъдат задължени да създадат и поддържат запаси за извънредни ситуации от нефтопродукти, които не използват при осъществяване на стопанската си дейност. Тя уточнява, че тези съмнения съвпадат с проблемите, изложени по дела C-395/22 и

C-428/22, които към онзи момент са висящи, при фактическа обстановка, различна от тази по висящия пред нея спор.

18 Тази юрисдикция посочва също, че докато делото е висящо пред нея, на 29 ноември 2022 г. на Солвей Соди е наложено административно наказание под формата на имуществена санкция в размер на 26 711 128 лева (около 13 653 865 евро) за неизпълнение на задължението, вменено на това дружество с разпореждането от 28 април 2022 г., да създаде и поддържа запаси от котелно гориво за извънредни ситуации. Тя посочва, че кумулирането на финансовите последици от това задължение и от това наказание би могло да създаде за Солвей Соди риск от производство за принудително изпълнение по отношение на активите на това дружество, което според нея е в противоречие с целите на Директива 2009/119.

19 При тези обстоятелства Административен съд Варна решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) В случай като този в основното производство, когато с оглед на изпълнение на задълженията си по член 3 от Директива 2009/119 държава членка е избрала да наложи задължения по отношение на запасите на икономически оператори, следва ли понятието „икономически оператор“ по член 8 от Директива 2009/119 да се тълкува в смисъл, че включва местно дружество, което е осъществявало внос на територията на държавата членка през предходната календарна година на един от енергийните продукти по приложение А, глава 3.4 от Регламент [№ 1099/2008] (в случая — нефтен кокс), но който енергиен продукт дружеството само използва за гориво, не го използва като суровина за производство на нефтопродукти, нито за продажба на пазара на нефт и нефтопродукти?

2) Какви обстоятелства следва да вземе предвид държава членка в законовите си разпоредби при определяне на качеството на определено лице — като „икономически оператор“, субект на задължения по отношение на запасите? По-конкретно, при определяне качеството „икономически оператор“ по смисъла на член 8 от Директива 2009/119, следва ли държавата членка да взема предвид икономическата дейност на дружеството и тя да включва внос, търговия с или потребление на конкретния нефтопродукт, за да бъде възложено на дружеството задължение да поддържа запаси за извънредни ситуации от този продукт?

3) Ако в хипотеза като тази в основното производство, когато държавата членка с изричен законов текст (чл. 2, ал. 1 ЗЗНН) е избрала да ограничи видовете нефтопродукти, с които да се

създават, съхраняват, обновяват, ползват, възстановяват и контролират запаси за извънредни ситуации, единствено до следните четири категории: 1. автомобилни бензини, 2. газьоли, реактивни горива от керосинов тип и гориво за дизелови двигатели, 3. котелни горива, 4. газ пропан-бутан, допустимо ли е при определяне на кръга на задължените лица, на които се възлагат задължения за поддържане на запаси — икономически оператори, както и за определяне на размера на запасите, които икономическите оператори следва да поддържат, държавата членка да включва вносителите на други (всички останали) нефтопродукти, определени в глава 3.4 от приложение А към Регламент [№ 1099/2008]?

- 4) Съответства ли на целта на Директива 2009/119, предвидена в член 1, както и в 3-то, 17-то и 33-то съображение, на чл. 20, параграф 1 от Директива 2009/119, (вменяващ задължение на държавите членки да създадат условия част или всички техни запаси за извънредни ситуации да бъдат пуснати в обращение бързо, ефективно и по прозрачен начин), както и на чл. 16 от Хартата [...], национално законодателство, което задължава икономически оператор, който не внася, не купува, не продава, не влага в производство и не използва по какъвто и да било друг начин в своето производство определен нефтопродукт, в който държавата членка е избрала да поддържа запасите за извънредни ситуации, чрез които да изпълни задължението си по член 3 от Директива 2009/119 (в случая котелни горива), да създаде запаси именно от този нефтопродукт (котелни горива), при което, за да изпълни задължението си, икономическият оператор е принуден да участва на нов за стопанската му дейност пазар на нефтени продукти (в случая — на котелни горива) и да създава запаси от тези продукти, които са му ненужни и които той не използва в дейността си?
- 5) Съвместима ли е с основната свобода на ЕС за свободно движение на стоки, конкретно чл. 30 и чл. 34 ДФЕС, национална правна уредба като разглежданата, при която на лицата, въвеждащи на българския пазар енергийни продукти, различни от течни горива (конкретно в случая нефтен кокс), се вменяват задължения да създават и съхраняват запаси за извънредни ситуации с нефтопродукти (течни горива като мазут/котелно гориво, бензин, газьол/дизел), с каквито тези лица не осъществяват икономическа дейност (не внасят, не преработват и не търгуват), няма капацитет да съхраняват и за да изпълнят задълженията за запаси за

извънредни ситуации, са принудени да се включат и участват на пазара с нефтопродукти, заемайки или закупувайки такива от други частни субекти — предприятия от нефтената индустрия[?]

- 6) Спазен ли е принципът на пропорционалност, и по-конкретно спазено ли е изискването за баланс между обществения и индивидуалния интерес, при положение че икономически оператор, който не внася, не купува, не продава, не влага в производство и не използва по какъвто и да било друг начин в своето производство определения му нефтопродукт (в случая — котелни горива), е задължен да създаде и съхранява запаси за извънредни ситуации от този нефтен продукт в значителни количества, които надвишават цялото средно годишно потребление на същия продукт (котелни горива) в държавата членка за една календарна година, и за да изпълни това задължение, се налага икономическият оператор да направи значителни по размер разходи, които застрашават икономическата и финансовата му стабилност и биха довели до значителен риск от производство за принудително изпълнение по отношение на активите му?
- 7) Съответства ли на член 1, във връзка с член 2, букви „и“ и „й“, с член 3, параграф 1 и с член 20, параграфи 1, 3 и 5 от Директива 2009/119, национална правна уредба като разглежданата в основното производство, съгласно която запаси за извънредни ситуации се създават само от някои видове течни нефтопродукти (бензин, керосин, газьол/дизел, мазут, както и от газ пропан-бутан), но задължения за създаване и поддържане на запаси се възлагат и на икономически оператори, които чрез внос или [вътрешнообщностни придобивания] използват други видове енергийни продукти по смисъла на приложение А. глава 3. 4 от Регламент [№ 1099/2008] (в случая — нефтен кокс), като по този начин тези икономически оператори са задължени да създават запаси за извънредни ситуации от посочените в закона видове продукти, но не биха имали възможност в бъдеще да се ползват от тези запаси за извънредни ситуации, тъй като последните не се включват в ползваните от тях енергийни продукти?
- 8) Съответства ли на принципа за ефективност, съразмерност и възпиращо действие, предвиден в преамбюла — съображение (11) и член 21 от Директива 2009/119, системата от санкции, приложими при нарушение на националните разпоредби за задълженията за запаси за извънредни ситуации, съгласно която при нарушение на

задълженията за запаси на икономическите оператори се налага имуществена санкция в размер на значителна парична сума, начислявана на тон върху количествата запаси, предмет на нарушението, и то преди съдът да се произнесе по законосъобразността на съответния административен акт, с който се определя задължението за осигуряване на запаси за извънредни ситуации?

Следва ли държавата членка да предвиди в националната система от санкции задължение за компетентния орган да извършва индивидуална преценка на всеки отделен случай на нарушение и при определянето на размера на конкретната санкция да взема предвид и всички факти и обстоятелства от значение при извършване на съответното нарушение, както и потенциалните последици от нарушението [с] оглед целта на закона, в т.ч. че неизпълнението на задължението за създаване и съхраняване запаси за извънредни ситуации се дължи на липсата на вместимости за съхранение в държавата членка на определените количества от съответния продукт (котелни горива); че за изпълнението на вмененото му задължение икономическият оператор е принуден да направи значителни по размер разходи, застрашаващи финансовата стабилност на дружеството и риск от производство по принудително изпълнение?“.

- 20 С решение от 17 юли 2023 г. председателят на Съда спира производството по настоящото дело до постановяването на акта, с който се слага край на производството по съединени дела C-395/22 и C-428/22.
- 21 С акт от 6 май 2024 г. председателят на Съда уведомява запитващата юрисдикция за решение от 30 април 2024 г., Трейд Експрес-Л и ДЕВНЯ ЦИМЕНТ (C-395/22 и C-428/22, EU:C:2024:374), като я приканва да посочи дали с оглед на това решение тя продължава да поддържа, изцяло или отчасти, преюдициалното си запитване.
- 22 С определение от 20 май 2024 г., регистрирано в секретариата на Съда на 28 май 2024 г., запитващата юрисдикция изтъква, че поддържа преюдициалното си запитване, но повече не търси отговор на първите седем въпроса, защото според нея на тези въпроси е отговорено в цитираното решение. В това определение, и с цел да получи отговор на осмия си въпрос, отправен в определението от 16 декември 2022 г., тя отправя нови шест въпроса.
- 23 Запитващата юрисдикция подчертава, че разпореждането от 28 април 2022 г. подлежи на предварително изпълнение на основание разпоредбите на Административнопроцесуалния кодекс, като Солвей

Соди е оспорило това разпореждане пред българските съдилища, но жалбата му е отхвърлена.

- 24 С оглед на решение от 30 април 2024 г., Трейд Експрес-Л и ДЕВНЯ ЦИМЕНТ (C-395/22 и C-428/22, EU:C:2024:374), тази юрисдикция счита, че следва да прецени дали задължението за съхраняване, възложено на Солвей Соди с разпореждането от 28 април 2022 г., е пропорционално, предвид значителната финансова тежест и произтичащия от това задължение риск споменатото дружество да бъде обявено в несъстоятелност.
- 25 При тези обстоятелства запитващата юрисдикция има съмнения за съвместимостта с правото на Съюза, и по-специално с Хартата, на българското законодателство, което разрешава да се наложи имуществената санкция, посочена в точка 18 от настоящото определение, поради неизпълнението на разпореждането от 28 април 2022 г., подлежащо на предварително изпълнение, докато жалбата, с която се оспорва законосъобразността на това разпореждане, е висяща пред нея.
- 26 Тя уточнява, че овластени да преценят законосъобразността на разпореждането от 28 април 2022 г. и на наказателното постановление, с което е наложена имуществената санкция, са, на първа инстанция, две различни съдилища, а именно, съответно административният съд и районният съд, които се произнасят независимо един от друг. Запитващата юрисдикция посочва, че българското законодателство не предвижда възможност за спиране на производството относно тази санкция до произнасянето по законосъобразността на разпореждането от 28 април 2022 г., което произнасяне обаче е относимо в рамките на това производство. Тя смята, че следователно отмяната на това разпореждане е основание за отмяна на посочената санкция.
- 27 При тези обстоятелства с определение от 20 май 2024 г. Административен съд Варна поставя на Съда следните преюдициални въпроси:
- „1) Съответства ли на принципа в чл. 49, пар. 3 и чл. 42 от [Хартата] за ефективност, съразмерност и възпиращо действие, предвиден в преамбюла — съображение 11, и член 21 от Директива 2009/119, системата от санкции, предвидени в чл. 62 ЗЗНН, приложими при нарушение на националните разпоредби за задълженията за запаси за извънредни ситуации, съгласно която при нарушение на задълженията за запаси на икономическите оператори се налага имуществена санкция във фиксиран размер, определен като произведение, изчислено на тон върху количествата запаси, предмет на нарушението, без съдът да разполага с възможност на

измени санкцията към по-малък размер, макар да се докажат смекчаващи отговорността обстоятелства?

- 2) Съответства ли на чл. 49, пар. 3 и чл. 42 от ХОПЕС и чл. 21 от Директива 2009/11[9] относно принципите на съразмерност, ефективност, пропорционалност и възпиращо действие на санкцията и следва ли държавата членка да предвиди в националната система от санкции задължение за компетентния орган да извършва индивидуална преценка на всеки отделен случай на нарушение и при определянето на размера на конкретната санкция да взема предвид и всички факти и обстоятелства от значение при извършване на съответното нарушение, както и потенциалните последици от нарушението с оглед на целта на закона? Следва ли това задължение за индивидуална преценка на нарушението да е посочено в нарочна национална разпоредба, или същото произтича от приложението на европейското право?
- 3) Допустимо ли е, с оглед на принципа на съразмерност в чл. 4[9] от Хартата и принципа на ефективност в чл. 21 от Директива 2009/11[9], издаване на наказателно постановление, респ. налагане на имуществена санкция от националния съд за нарушение, вследствие на неизпълнение на задължение по индивидуален административен акт, преди съдът да се произнесе по законосъобразността на съответния административен акт, с който се определя задължението за осигуряване на запаси за извънредни ситуации
- 4) Допустимо ли е съгласно чл. 50 от Хартата за едно и също неизпълнение на задължение по чл. 17 ЗЗНН и след провеждане на отделни и самостоятелни производства на съответното лице да бъде наложено задължение да създаде, съхранява, респ. осигури и финансира за своя сметка и със свои средства нива на запаси от котелно гориво в размери, и имуществена санкция, които подлежат на обжалване пред различни съдилища — административен съд и районен съд, доколкото посочената правна уредба не осигурява координиране на производствата, а следва да се установи законосъобразността на едни и същи факти, касаещи материалноправната разпоредба на чл. 12 и чл. 17 от ЗЗНН?
- 5) С оглед принципа в чл. 47 от Хартата на ефективни правни средства за защита пред съд и чл. 48 - Презумпция за невиновност и право на защита, допустима ли е национална уредба, която не предвижда

възможност съдът да спре производството по ЗАНН, респ. по оспорване на НП, до приключване на първоинстанционното производство пред административния съд по обжалване на индивидуалния административен акт — разпореждане за създаване и съхраняване на запаси за котелно гориво за извънредни ситуации, което се явява основание за издаване на НП?

- 6) Следва ли член 47, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз да се тълкува в смисъл, че се допуска в рамките на съдебното производство проверка и на други факти освен настъпването на претърпени вреди при защитата срещу предварително изпълнение на задължения, въведени от националния законодател, за да гарантират интереса по чл. 3, чл. 5 от Директива [2009/119]?”.

По допустимостта на преюдициалното запитване

- 28 По силата на член 53, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато преюдициално запитване е явно недопустимо, Съдът може във всеки един момент, след изслушване на генералния адвокат и без да провежда докрай производството, да реши да се произнесе с мотивирано определение.
- 29 Именно тази разпоредба следва да се приложи по настоящото дело.
- 30 Съгласно постоянната практика на Съда въведеното с член 267 ДФЕС производство е инструмент за сътрудничество между Съда и националните юрисдикции, чрез който Съдът предоставя на националните юрисдикции насоки за тълкуването на правото на Съюза, необходими им за разрешаване на висящия пред тях спор. Основанието за отправяне на преюдициално запитване е не формулирането на консултативни становища по общи или хипотетични въпроси, а необходимостта от отговор за ефективното решаване на даден спор относно правото на Съюза (решение от 26 март 2020 г., *Miasto Łowicz и Prokurator Generalny*, C-558/18 и C-563/18, EU:C:2020:234, т. 44 и цитираната съдебна практика).
- 31 Както личи от самия текст на член 267 ДФЕС, отправеното преюдициално запитване трябва да е „необходимо“, за да може запитващата юрисдикция да постанови „нейното решение“ по образуваното пред нея дело (решение от 26 март 2020 г., *Miasto Łowicz и Prokurator Generalny*, C-558/18 и C-563/18, EU:C:2020:234, т. 45 и цитираната съдебна практика).

- 32 Така Съдът нееднократно е постановявал, че както от съдържанието, така и от структурата на член 267 ДФЕС е видно, че преюдициалното производство предполага действително наличие на висящ пред националната юрисдикция спор, в който тя трябва да се произнесе с акт, отразяващ евентуално решението по преюдициалното запитване (вж. в този смисъл решение от 26 март 2020 г., *Miasto Łowicz и Prokurator Generalny*, C-558/18 и C-563/18, EU:C:2020:234, т. 46, и определение от 2 юли 2020 г., *S.A.D. Maler und Anstreicher*, C-256/19, EU:C:2020:523, т. 44).
- 33 В допълнение, след като актът за преюдициално запитване служи като основа за производството за преюдициално запитване пред Съда съгласно член 267 ДФЕС, в този акт националната юрисдикция трябва ясно да посочи фактическата обстановка и правната уредба по спора в главното производство и да даде минимум обяснения за причините да избере разпоредбите от правото на Съюза, които иска да бъдат тълкувани, както и връзката, която прави между тези разпоредби и националното законодателство, приложимо към спора, с който е сезирана (вж. в този смисъл решение от 4 юни 2020 г., *C.F. (Данъчна ревизия)*, C-430/19, EU:C:2020:429, т. 23 и цитираната съдебна практика).
- 34 Тези кумулативни изисквания към съдържанието на акта за преюдициално запитване са изрично посочени в член 94 от Процедурния правилник, с който запитващата юрисдикция би следвало да е запозната в рамките на въведеното от член 267 ДФЕС сътрудничество и с който тя следва стриктно да се съобразява (определение от 3 юли 2014 г., *Talasca*, C-19/14, EU:C:2014:2049, т. 21, и решение от 9 септември 2021 г., *Топлофикация София и др.*, C-208/20 и C-256/20, EU:C:2021:719, т. 20 и цитираната съдебна практика). Освен това споменатите изисквания са припомнени в точки 13, 15 и 16 от Препоръките на Съда към националните юрисдикции относно отправянето на преюдициални запитвания (ОВ С 380, 2019 г., стр. 1), които понастоящем фигурират в точки 13, 15 и 16 от Препоръките на Съда към националните юрисдикции относно отправянето на преюдициални запитвания (ОВ С, C/2024/6008).
- 35 В настоящия случай следва да се отбележи, на първо място, че осмият въпрос, отправен в определението от 16 декември 2022 г., и първите три въпроса, съдържащи се в определението от 20 май 2024 г., по същество се отнасят до съвместимостта с правото на Съюза на националната правна уредба, която дава възможност на дадено дружество, по отношение на което е предвидено задължение да създаде запаси за извънредни ситуации, да се наложи санкция като наложената на Солвей Соди, поради неизпълнение на това задължение.
- 36 Видно от обясненията на запитващата юрисдикция, предмет на спора по главното производство обаче е не законосъобразността на подобна

санкция, а единствено законосъобразността на разпореждането от 28 април 2022 г. Тази санкция се приема в отделно административно производство и законосъобразността ѝ се оспорва с отделна жалба, по която компетентност като първа инстанция има друг съд.

- 37 Ето защо отговорите на осмия въпрос, отправен в определението от 16 декември 2022 г., и на първите три въпроса, съдържащи се в определението от 20 май 2024 г., не са явно необходими за разрешаването на спора по главното производство.
- 38 На второ място, от обясненията на запитващата юрисдикция следва, че четвъртият и петият въпрос, съдържащи се в определението от 20 май 2024 г., по същество се отнасят до невъзможността даден съд да спре производството, което може да доведе до налагането на административно наказание, или производството по жалбата срещу наложеното наказание, до произнасянето по законосъобразността на задължението за създаване на запаси за извънредни ситуации.
- 39 Както вече бе отбелязано в точка 36 от настоящото определение, обаче предмет на спора по главното производство е единствено законосъобразността на разпореждането от 28 април 2022 г.
- 40 Поради това отговорите на четвъртия и петия въпрос, съдържащи се в определението от 20 май 2024 г., не са явно необходими за разрешаването на спора по главното производство.
- 41 На трето място, следва да се отбележи, че с шестия въпрос, съдържащ се в определението от 20 май 2024 г., запитващата юрисдикция по същество иска от Съда да се произнесе дали административното производство, предмет на което е спирането на предварителното изпълнение на акт, който установява задължение за създаване на запаси за извънредни ситуации, предвидено в българското право, е съвместимо с член 47, параграф 1 от Хартата, що се отнася по-специално до обстоятелствата, които могат да бъдат взети предвид в тази насока.
- 42 Трябва обаче да се приеме за установено, че запитващата юрисдикция е пропуснала да даде уточнения за необходимостта да получи отговор на този въпрос, за да може да се произнесе по делото в главното производство. В това отношение от определението от 20 май 2024 г. следва, че тази юрисдикция, която вече се е произнесла по искане за спиране на предварителното изпълнение на разпореждането от 28 април 2022 г., не изтъква да е налице ново висящо пред нея искане със същия предмет.
- 43 Поради това Съдът не може да даде полезен отговор на шестия въпрос, съдържащ се в определението от 20 май 2024 г.

- 44 С оглед на всички изложени дотук съображения преюдициалното запитване е явно недопустимо в приложение на член 53, параграф 2 от Процедурния правилник.

По съдебните разноски

- 45 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (седми състав) определи:

Преюдициалното запитване, отправено от Административен съд Варна (България) с определение от 16 декември 2022 г., допълнено с определение от 20 май 2024 г., е явно недопустимо.

Съставено в Люксембург на 12 февруари 2025 година.

Секретар		Председател на състава
A. Calot Escobar		M. Gavalec